

Το κάλεσμα του μύθου

Η αφήγηση της καμπύλης για το νέο θέατρο Βόλου

Αναστασία Μπομπού

Το κάλεσμα του μύθου - Η αφήγηση της καμπύλης για το νέο θέατρο Βόλου

Αναστασία Μπομπού

Διπλωματική εργασία

Επιβλ. Καθ.: Κωνσταντίνος Μανωλίδης

Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Π.Θ.

Σεπτέμβρης 2021

Περιεχόμενα

I ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το αντικείμενο της διπλωματικής εργασίας και οι σκέψεις που οριοθέτησαν το πεδίο σχεδιασμού. 1-2

II ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΕΣ

Τα χαρακτηριστικά της τοποθεσίας του θεάτρου στην πόλη και η διαδικασία εύρεσης χώρου στο Βόλο. 3-4

Διερεύνηση της έννοιας της ύπαρξης της καμπύλης στην πόλη. 5-6

III ΠΡΩΤΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Βασικές χαράξεις & διαμόρφωση κεντρικού άξονα. 7-8

Προσανατολισμός & κίνηση. 9-10

IV ΣΧΕΔΙΑ ΚΤΙΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΒΟΛΟΥ

Η ανακάλυψη της μορφολογίας του θεάτρου	11-12	
Εισχωρώντας στο θέατρο - Κάτοψη ισογείου	13-14	
Ακολουθώντας την καμπύλη εσωτερικά - Κάτοψη ορόφου		15-16
Η κορύφωση της αφήγησης - Κάτοψη επισκέψιμου δώματος		17-18
Στο υπόγειο του θεάτρου - Κάτοψη υπογείου	19-20	
Τοπογραφικά σχέδια	21-22	
Αξονομετρική απεικόνιση & όψεις	23-24	
Η δομή του θεατρικού κτιρίου & τομές	25-26	
Στοιχεία κατασκευής του θεατρικού κτιρίου	27-28	
Διάγραμμα & αξονομετρική απεικόνιση	29-30	
Φωτορεαλιστικές απεικονίσεις		
Ακολουθώντας την καμπύλη της αίθουσας	31	
Η αίθουσα παραστάσεων	32	
Στο φουαγιέ	33	
Η αίθουσα μουσικής	34	
Ανακαλύπτοντας το μυστικό του θεάτρου	35	
Η εγγύτητα του κενού μεταξύ δύο χώρων	36	
Το φουαγιέ χωρίς την οροφή	37	
Το ανάγλυφο της πέμπτης όψης	39-40	
Το θερινό θέατρο	41-42	
Ο προορισμός της καμπύλης	43-44	

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

‘Το αντικείμενο της διπλωματικής εργασίας και οι σκέψεις που οριοθέτησαν το πεδίο σχεδιασμού’

Το Θέατρο προσφέροντας παρηγορία και εκτόνωση στο λαό μέσω της διαφυγής του από την πραγματικότητα αποτελεί απαραίτητη έννοια για το μηχανισμό της κοινωνίας. Η σημασία του αντικατοπτρίζεται και στην αρχιτεκτονική στα σπουδαία θεατρικά κτίρια που έχουν υπάρξει ανά τους αιώνες επιβεβαιώνοντας την αξία της θεατρικής λειτουργίας μέσω της δημιουργίας μίας κτιριακής τυπολογίας προς τιμήν της. Τα θέατρα καθίστανται ορόσημα στον τόπο ανέγερσής τους διαμορφώνοντας το αρχιτεκτονικό χρώμα της περιοχής τους όντας κτίρια γοήτρου.

Στην Ελλάδα, αν και παρατηρείται η συγκέντρωση του μεγαλύτερου μέρους των πολιτιστικών δραστηριοτήτων στην Αθήνα, υπάρχουν σημαντικά θέατρα στην περιφέρεια τα οποία εκτός από αντικείμενα αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος αποτελούν, επίσης, το επίκεντρο αξιόλογων στιγμών της θεατρικής πραγματικότητας της χώρας. Ορόσημο στην ιστορία του ελληνικού θεάτρου αποτελεί η ίδρυση του περιφερειακού θεατρικού δικτύου κατά το οποίο η Μελίνα Μερκούρη το 1983 δημιούργησε τον θεσμό των ΔΗΠΕΘΕ με σκοπό την ανάπτυξη της τέχνης και της βελτίωσης της καλλιτεχνικής παιδείας εκτός των ορίων της πρωτεύουσας.

Στο Βόλο, το κτίριο του δημοτικού θεάτρου και μέρος αυτού του δικτύου, βρίσκεται σε αναστολή λειτουργίας τα τελευταία 13 χρόνια, γεγονός που δημιουργεί ένα τεράστιο χάσμα μεταξύ του κοινού της πόλης και της τέχνης του θεάτρου. Κατά το διάστημα αυτό, η έλλειψη του Θεάτρου στην πόλη είναι αισθητή παρόλες τις προσπάθειες που έχουν σημειωθεί για εύρεση άλλων εφήμερων και ανεπαρκών κτιριακών υποδομών που λειτουργούν ως υποκατάστατα του θεατρικού κτιρίου. Θεωρώντας το Θέατρο σημαντικότατο τμήμα του δικτύου δημοσίων κτιρίων μίας πόλης για λόγους που προαναφέρθηκαν, η έλλειψη αυτή σχηματίζει ένα νοσηρό καλλιτεχνικό περιβάλλον για το Βόλο με μεγάλη, δυστυχώς, διάρκεια και αβέβαιο τέρμα, εδραιώνοντας την απόσχιση του ανθρώπου από την τέχνη του Θεάτρου.

Οι παραπάνω σκέψεις ως αφετηρία της σχεδιαστικής πορείας συντέλεσαν στην απόφαση για το αντικείμενο της διπλωματικής εργασίας οι οποίες σε συνδυασμό με την εξέλιξη τους οδήγησαν στις σχεδιαστικές κατευθυντήριες που όρισαν το παρόν θέατρο. Εφόσον επιλέχθηκε η κτιριακή τυπολογία, αιτιολογημένη πρώτα από πολιτειακή και έπειτα από προσωπική ανάγκη της ύπαρξης ενός ακέραιου θεατρικού χώρου στην πόλη του Βόλου, σειρά είχε η εύρεση της περιοχής τοποθέτησης του αλλά και το αρχιτεκτονικό λεξιλόγιο με το οποίο το σχεδιαστικό πλάνο θα αποκτούσε υπόσταση.

II. ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΕΣ

‘Τα χαρακτηριστικά της τοποθεσίας του θεάτρου στην πόλη και η διαδικασία εύρεσης χώρου στο Βόλο’.

Ως προς την τοποθέτηση διαπιστώνεται πως σε περιπτώσεις πόλεων που βρίσκονται παράκτια, όπως είναι ο Βόλος, επιλέγεται η τοποθέτηση του θεάτρου αρκετά κοντά στο λιμάνι με σκοπό την αναβάθμιση της περιοχής αλλά και σε κοντινή απόσταση από κάποιον σταθμό (Θέατρο όπερας Όσλο, Θέατρο όπερας Κοπεγχάγη). Επίσης επιλέγεται η ανάπτυξη ενός δημόσιου υπαίθριου χώρου όπως πάρκου ή πλατείας γύρω από το νέο κτίριο με σκοπό τη σύνδεση του θεάτρου με την πόλη και της επαφής της παραστατικής τέχνης με την κοινωνική πραγματικότητα του τόπου. Ο ανοιχτός χώρος που περιβάλλει το θέατρο συμβολίζει το δημόσιο φιλικό πρόσωπο του κτιρίου και επομένως επιτυγχάνει την οικειοποίηση της τέχνης του θεάτρου με όλο και μεγαλύτερο μέρος του κοινού. Παράλληλα διαμορφώνει ένα ορόσημο για την πόλη διαθέτοντας διπλό λειτουργικό ρόλο στο αστικό περιβάλλον. Τελευταίο και επίσης σημαντικό χαρακτηριστικό για την επιλογή της θέσης ενός θεάτρου είναι η σύνδεση του με το κέντρο της πόλης αλλά και με σημαντικά κτίρια ώστε μέσω ενός δικτύου να ενισχυθεί ακόμη περισσότερο η σχέση θεάτρου και κοινού καθιστώντας το κτίριο αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτιστικής ζωής και του αστικού περιβάλλοντος.

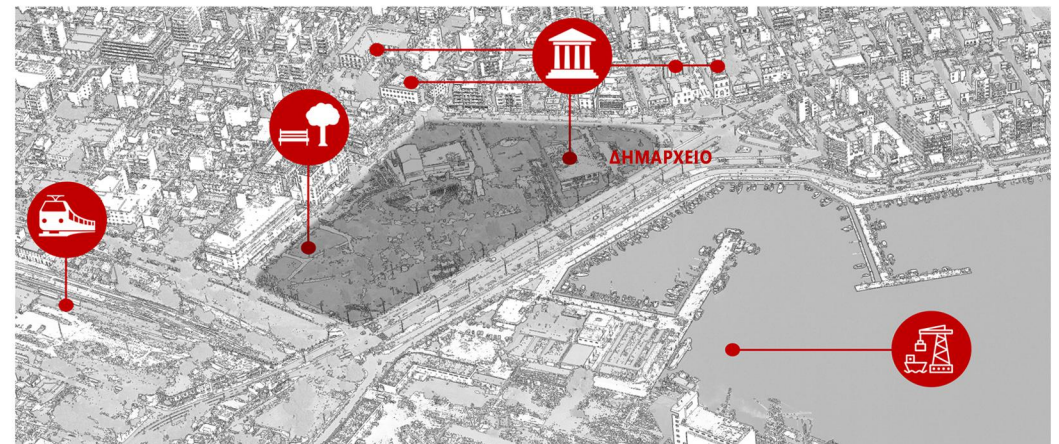
Το πάρκο το οποίο φιλοξενεί το δημοτικό θέατρο Βόλου αλλά και το δημαρχείο της πόλης και ορίζεται από τις οδούς 2ας Νοεμβρίου, Γρηγορίου Λαμπράκη, Παπαδιαμάντη και Ξενοφώντος, γνωστό ως πάρκο Ρήγα Φεραίου, συγκεντρώνει όλα τα παραπάνω γνωρίσματα καθιστώντας το απολύτως κατάλληλο για τον σχεδιασμό ενός θεάτρου στην πόλη του Βόλου.

Συγχρόνως, η θέση του είναι συνυφασμένη με την ύπαρξη του δημοτικού θεάτρου και η αξιοποίηση της αστικής συνήθειας χρόνων αποτελεί ένα πλεονέκτημα για τη σχέση που θα δημιουργηθεί μεταξύ του νέου κτιρίου και τον κόσμο.

Η συνύπαρξη του θεατρικού κτιριακού συγκροτήματος με το υπάρχον κτίριο του δημαρχείου ορίζει μία από τις πρώτες σχεδιαστικές κατευθυντήριες. Το δημαρχείο, κτίριο του 1970 και έργο του Δημήτρη Πικιώνη, επηρεασμένο μορφολογικά από την Πηλιορείτικη αρχιτεκτονική διαθέτοντας ένα αυστηρό ορθογωνικό σχήμα είναι συνυφασμένο με το αρχιτεκτονικό χρώμα της πόλης. Παράλληλα κυριαρχεί στον ελεύθερο χώρο του πάρκου που έχει επιλεγθεί για το νέο θέατρο όντας τοποθετημένο στο ανατολικό τμήμα του οικοπέδου και στις απολήξεις των κεντρικών αξόνων της πόλης, τις οδούς Δημητριάδος και Ιάσωνος. Το πάρκο ορίζεται στο χώρο από ένα τραπεζοειδές περίγραμμα με έντονες καμπύλες στις θέσεις των γωνιών οι οποίες φαίνεται να ακολουθούν τη ρέουσα πορεία της οδού Γρηγορίου Λαμπράκη. Επίσης οι περισσότερες από τις επιμέρους χαράξεις στο πάρκο είναι καμπύλες δημιουργώντας το υπόβαθρο για τις πρώτες σχεδιαστικές αποφάσεις.

Έχοντας αυτό ως αφορμή, διερευνάται η έννοια της καμπύλης γραμμής σε ένα περιβάλλον ορθοκανονικών χαράξεων σε σχέση με την προσφορά της συνύπαρξής τους.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΗ ΒΟΛΟΥ

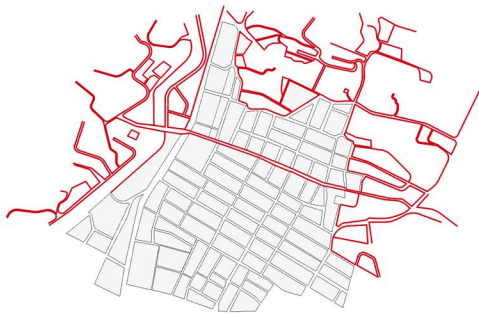

‘Διερεύνηση της έννοιας της ύπαρξης της καμπύλης στην πόλη’.

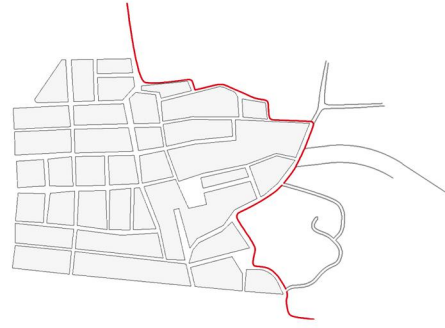
Σχετικά με τα μορφολογικά γνωρίσματα των πόλεων, το μυαλό γρήγορα οδηγείται στο Ιπποδάμειο Σύστημα ή αλλιώς στην ορθογώνια ρυμοτομία. Ο σχεδιασμός αυτός εισάγει στην πολεοδομία έννοιες οι οποίες διαμόρφωσαν το ελληνικό αστικό περιβάλλον όπως το οικοδομικό τετράγωνο, το οικόπεδο ίσου εμβαδού αλλά και τη σημασία του προσανατολισμού ορίζοντας την εμπειρία του ανθρώπου που κινείται στην πόλη. Αγνοώντας τις κατευθυντήριες της φύσης όπως την κατασκευή του ανθρώπινου σώματος και τις δυνατότητες λειτουργίας του στο χώρο αλλά και το ανάγλυφο της γης διαμορφώθηκε ένα σκληρό, άκαμπτο και ορθολογικό αστικό σκηνικό με σκοπό την επίλυση προβλημάτων που προέκυπταν ανά τα χρόνια από τη συνύπαρξη των ανθρώπων στις πόλεις.

Αναδύεται το ερώτημα αν αυτή η καθολικά τεχνητή αρχιτεκτονική γλώσσα μπορεί να υπερισχύσει και τελικά να ενσωματωθεί απόλυτα ώστε να μην υπάρχουν τα ενοχλητικά ίχνη ανοικειότητας της στον ανθρώπινο κόσμο.

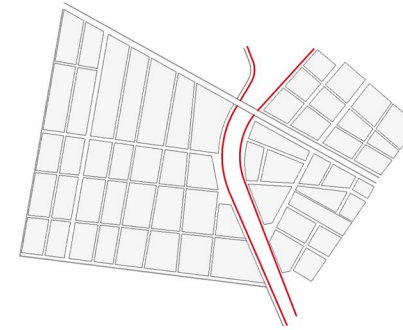
Ίσως η πρώτη υπενθύμιση να σημειώνεται κατά την απομάκρυνση του ανθρώπου από το χτισμένο τοπίο κατευθυνόμενος προς τα σύνορα μεταξύ αυτού και του φυσικού. Εκεί διαπιστώνεται η έννοια της κατασκευής της πόλης μπροστά στο υπάρχον φυσικό υπόβαθρο αλλά και ο τρόπος που αυτές οι δύο ζώνες εισχωρούν η μία στην άλλη διαμορφώνοντας ένα άναρχο περιβάλλον με οργανικές φυσικές μορφές και αμήχανα, ακόμη, αναπτυσσόμενους ορθοκανονικούς όγκους.

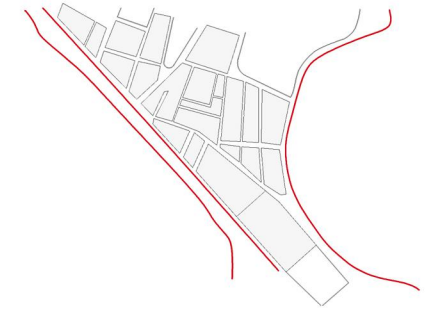
ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΒΟΛΟΣ

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΒΟΛΟΣ

ΠΟΤΑΜΙ ΑΝΑΥΡΟΣ
ΝΕΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΑ. ΒΟΛΟΣ

ΠΟΤΑΜΙ ΑΝΑΥΡΟΣ & ΛΟΦΟΣ ΓΟΡΙΤΣΑΣ.
ΝΕΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΑ. ΒΟΛΟΣ

Παρατηρείται η ένωση των δύο περιοχών όπου στις παρυφές της πόλης διαμορφώνονται ενδιαφέροντες σχηματισμοί στο επίπεδο της κάτοψης. Άλλοτε το χτισμένο τμήμα εγκιβωτίζεται εντός του φυσικού, σε άλλες περιπτώσεις το φυσικό στοιχείο, όπως ένα ποτάμι, διαταράσσει την κανονικότητα του κανάβου κι αλλού οι δύο ζώνες συγκρούονται σχηματίζοντας μία αυθαίρετη καμπύλη πορεία. Χαράξεις δρόμων οι οποίοι εξυπηρετούν τη σύνδεση του αστικού πυρήνα με τις προαστιακές περιοχές εξελίσσονται μορφολογικά σε καμπύλες γραμμές σαν να θέλουν ξαφνικά να μοιάσουν στη φύση που επισκέπτονται ορίζοντας παράλληλα την πέμπτη όψη μίας πόλης.

Η περίπτωση του Βόλου αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα πόλης η οποία αναπτύχθηκε εντός ενός έντονου μορφολογικά φυσικού τοπίου, το οποίο ορίζει την εικόνα και το χρώμα της σε συνδυασμό με τις δομικές επιλογές του αστικού της ιστού. Διαθέτει ένα σαφές ιπποδάμειο σύστημα στον πυρήνα της το οποίο εξελικτικά μετουσιώνεται ώστε να έρθει σε επαφή με το έντονο ανάγλυφο της οροσειράς του Πηλίου αλλά και την ρέουσα πορεία της ακτογραμμής του Παγασητικού κόλπου.

III. ΠΡΩΤΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

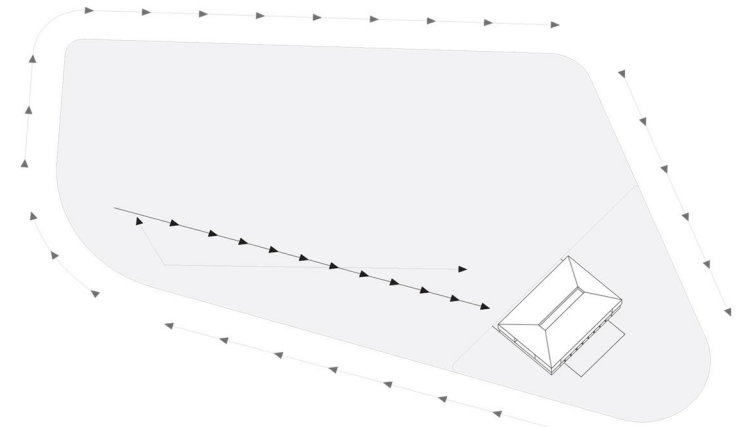
‘Βασικές χαράξεις και διαμόρφωση κεντρικού άξονα’.

Έχοντας παρατηρήσει όλα τα παραπάνω, λαμβάνουν χώρα οι πρώτες σχεδιαστικές αποφάσεις οι οποίες διαμόρφωσαν την κατεύθυνση της αρχιτεκτονικής σύνθεσης. Λαμβάνοντας υπόψιν πως το μεγαλύτερο μέρος του πάρκου παραμένει ελεύθερο να υποδεχθεί τη νέα αρχιτεκτονική κατασκευή, το δημαρχείο κατέχει σημαντική θέση και αποτελεί το σημείο φυγής κοιτώντας προς την πόλη. Επιλέγεται, λοιπόν, η δημιουργία ενός κεντρικού άξονα παράλληλου στην ακτογραμμή ο οποίος καταλήγει στο κτίριο του δημαρχείου και σηματοδοτείται από ρευστής μορφολογίας δομικά στοιχεία και χαράξεις - αναφορά στη σχέση της φύσης με τις απολήξεις του αστικού περιβάλλοντος - τα οποία φανερώνουν το υπάρχον κτίριο στο βάθος και κατ' επέκταση την πόλη του Βόλου πίσω από αυτό. Ομοίως διαμορφώνεται και ο υπόλοιπος χώρος του πάρκου με δευτερεύοντες άξονες μεταξύ του πρασίνου που οδηγούν είτε στο δημαρχείο είτε στο θέατρο και οι οποίοι προκύπτουν από τις υπάρχουσες κατευθύνσεις των δρόμων αλλά και κι από το περίγραμμα του οικοπέδου.

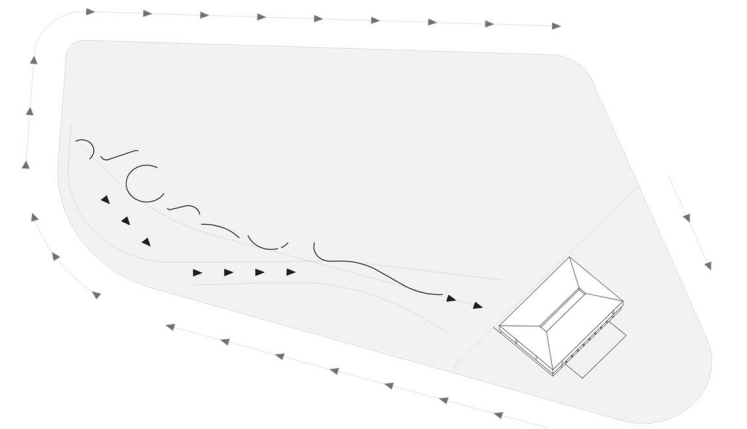
Οι δύο αρχιτεκτονικές γλώσσες, της υπάρχουσας κατασκευής και της νέας πρότασης του θεάτρου, συνομιλούν με τους όρους όπου το δομημένο σύστημα του Βόλου επικοινωνεί με τη φύση που το περιβάλλει. Διαφορετικές ποιότητες συνεργάζονται με σκοπό την ανάδειξη της ορθοκανονικής κλασικής μορφολογίας αλλά και τη δημιουργία μίας άλλης νεότερης η οποία θα αναπτύξει το αρχιτεκτονικό λεξιλόγιο της πόλης προσφέροντας επίσης μία καινούρια πλούσια εμπειρία στο αστικό περιβάλλον η οποία ενισχύεται και από τη χρήση των νέων σχεδιαστικών όγκων αλλά κι από τη σχέση που δημιουργείται μέσω της συνύπαρξής τους. Συγχρόνως, η ρευστότητα που διακατέχει το κτίριο παραλληλίζεται με την ρευστή έννοια του χρόνου στο Θέατρο όπου τα λεπτά γίνονται ώρες ή τα χρόνια δευτερόλεπτα, επιθυμώντας κατά αυτόν τον τρόπο να παρασύρει τον θεατή στον κόσμο του υπερβατικού.

Ως προς το σημείο εκκίνησης για την ογκοπλασία του κτιρίου προτεραιότητα αποτέλεσε η ενσωμάτωση των καμπυλόμορφων στοιχείων που ορίζουν τον βασικό άξονα του πάρκου στην κατασκευή. Από αυτή τη διαδικασία προέκυψε η πρόσοψη του θεάτρου να βρίσκεται στο νότιο μέτωπο με θέα προς τη θάλασσα και να συνίσταται από μία καμπυλόμορφη σύνθετη διακοπτόμενη γραμμή αποδίδοντας διπλό ρόλο στις χαράξεις της πρώτης φάσης του σχεδιασμού. Το στοιχείο της διακοπτόμενης επιφάνειας ενισχύει την αίσθηση της ομαλής αυθόρμητης πορείας που σχηματίζεται κατά τη διάσχιση του πάρκου με στόχο το δημαρχείο.

ΧΑΡΑΞΗ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ ΜΕ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ

ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ ΑΠΟ ΚΑΜΠΥΛΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

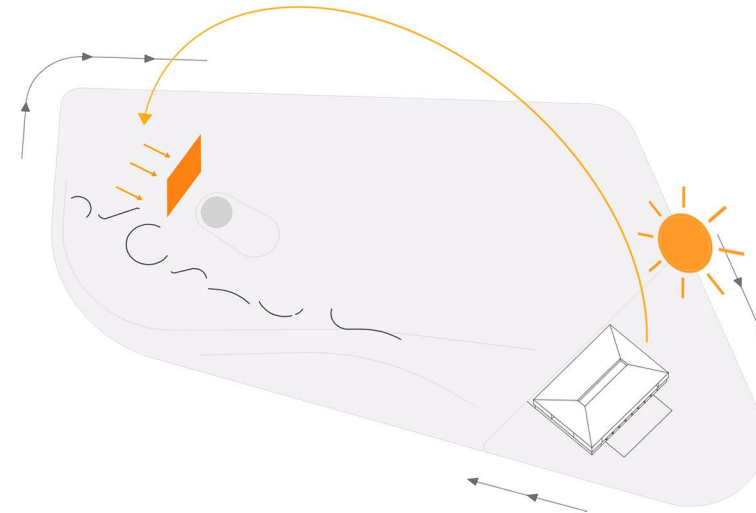

‘Προσανατολισμός και κίνηση’.

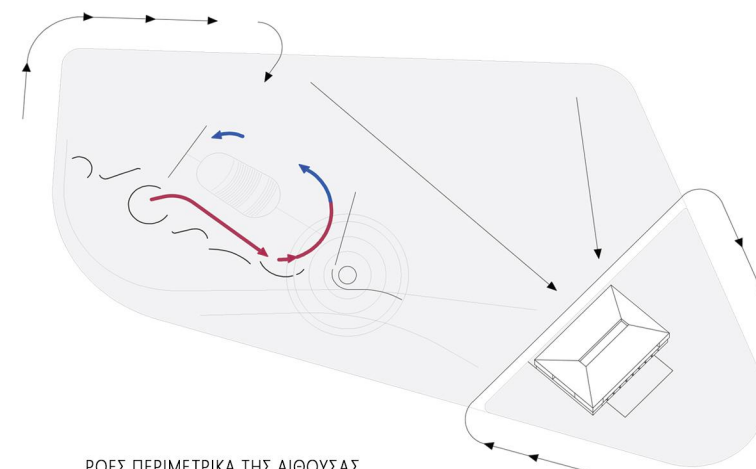
Συνεχίζοντας με τον προσανατολισμό του θεάτρου, επιλέχθηκε η τυφλή όψη των παρασκηνίων να τοποθετηθεί στη δυσμενή δυτική πλευρά ώστε να μην αποτελεί πρόβλημα η υπερθέρμανση του χώρου κατά τη θερινή περίοδο τις μεσημβρινές ώρες και επομένως ο προσανατολισμός της αίθουσας παραστάσεων να είναι εκείνος που θα ορίσει την υπόλοιπη χωροθέτηση.

Οι βάσεις για τη διαμόρφωση της γενικότερης μορφολογίας του κτιρίου ορίζονται από το πρόγραμμα του θεάτρου και συγκεκριμένα από τον τρόπο διάρθρωσης των επιμέρους χώρων που απαιτούνται για την ομαλή λειτουργία του. Η δομή προορίζεται για σκηνική δράση διαφορετικών ειδών θεάτρου όπως πρόζα, μουσικοθεατρικές παραστάσεις, χοροθέατρο κ.α., η οποία αποδίδεται μπροστά σε ένα σύνολο θεατών. Το θέατρο ως τέχνη υπαγορεύει τη μορφή του κτιρίου στο οποίο στεγάζεται ξεκινώντας από τον πυρήνα που δεν είναι άλλος από την κεντρική αίθουσα. Έπειτα, οι υπόλοιποι χώροι που υποστηρίζουν λειτουργικά το κύριο έργο του κτιρίου αγκαλιάζουν την κεντρική αίθουσα παραστάσεων και δημιουργείται έτσι μία πρώτη διαγραμματική προσέγγιση της εσωτερικής επίλυσης του χώρου βάσει του κτιριολογικού προγράμματος.

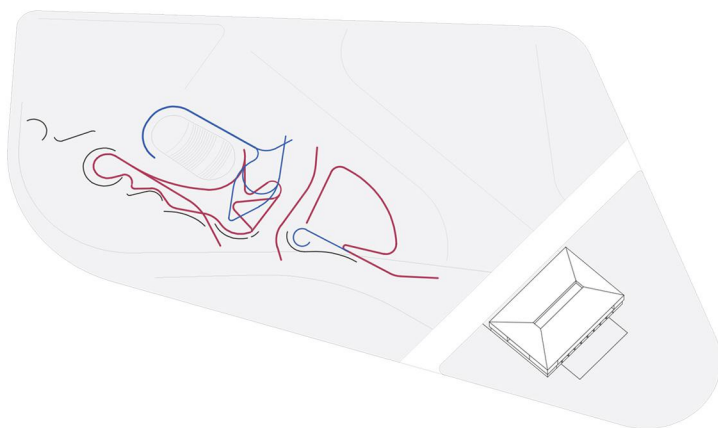
Συγκεκριμένα, αντιμετωπίζοντας τον συνολικό χώρο του θεάτρου ως μία σκηνή στην οποία εκτυλίσσονται δύο παράλληλες θεατρικές δράσεις, προκύπτει μία ακολουθία χώρων η οποία προσφέρει σε μεγάλο βαθμό στην επίλυση της κάτοψης του θεάτρου και δεν είναι άλλη από την εμπειρίες που έχει ένας θεατής και ένας εργαζόμενος καθώς κινούνται στο θεατρικό χώρο. Οι δύο πρωταγωνιστές υπηρετούν τη θεατρική τέχνη με διαφορετικό τρόπο ο καθένας συνθέτοντας μία αφήγηση που διαμορφώνει την κτιριακή τυπολογία του θεάτρου.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΗΛΙΟΥ & ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΑΙΘΟΥΣΑΣ

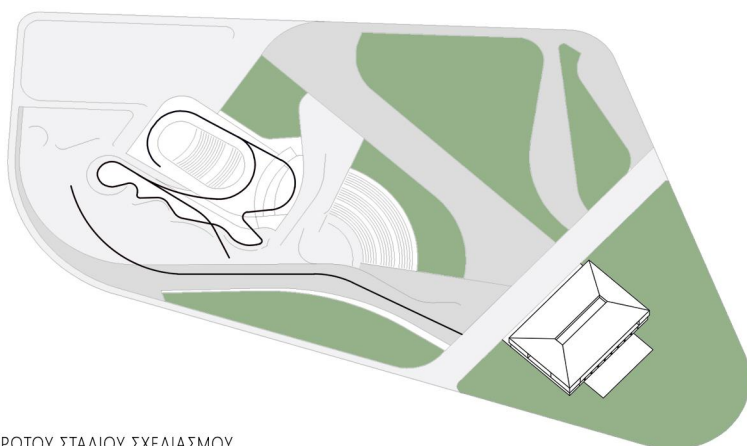

ΡΟΕΣ ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΘΕΑΤΗ & ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ

Ξεκινώντας την πρώτη πορεία, αυτή του θεατή από τον περιβάλλοντα χώρο στο εσωτερικό του θεάτρου, το πρώτο σημείο στάσης αποτελεί το επισκέψιμο τμήμα στο οποίο ο επισκέπτης συστήνεται με την ποιότητα του χώρου και ενσωματώνεται στην ατμόσφαιρα της θεατρικής τέχνης. Εκεί ακολουθεί ένα τελετουργικό προετοιμασίας και μεταμόρφωσης του επισκέπτη σε θεατή. Παράλληλα ο δεύτερος πρωταγωνιστής, ο εργαζόμενος, εισέρχεται αθόρυβα στο χώρο από μία κρυφή, γνωστή όμως για εκείνον είσοδο με σκοπό να αποτελέσει μέρος του θεατρικού μηχανισμού και να τον υποστηρίξει. Ο πρώτος αγνοώντας την ύπαρξη του δεύτερου και όσο περνάει χρόνο στο φουαγιέ και χρησιμοποιεί το χώρο των εισιτηρίων ή του μπαρ με σκοπό την προσαρμογή του στη νέα πραγματικότητα, συναντάει τον εργαζόμενο. Συνεργάζονται ασυνείδητα με σκοπό την πραγματοποίηση της θεατρικής πράξης και χωρίζονται ξανά λίγο πριν την έναρξή της. Ο εργαζόμενος διασχίζει τη σκηνή αόρατα και πηγαίνει στη θέση που του έχει οριστεί κατά τη σκηνοθεσία προοικονομώντας τη διαδικασία που θα ακολουθήσει. Ο θεατής, αντίθετα, ακολουθώντας μία φωτεινή, σηματοδοτούμενη πορεία καταλήγει στην κεντρική αίθουσα και περιμένει σιωπηλός. Τα φώτα σβήνουν και τότε ο θεατής βλέπει για πρώτη φορά τον εργαζόμενο. Βρίσκονται στον ίδιο χώρο και καλούνται να συνεργαστούν.

ΤΕΛΙΚΕΣ ΧΑΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ

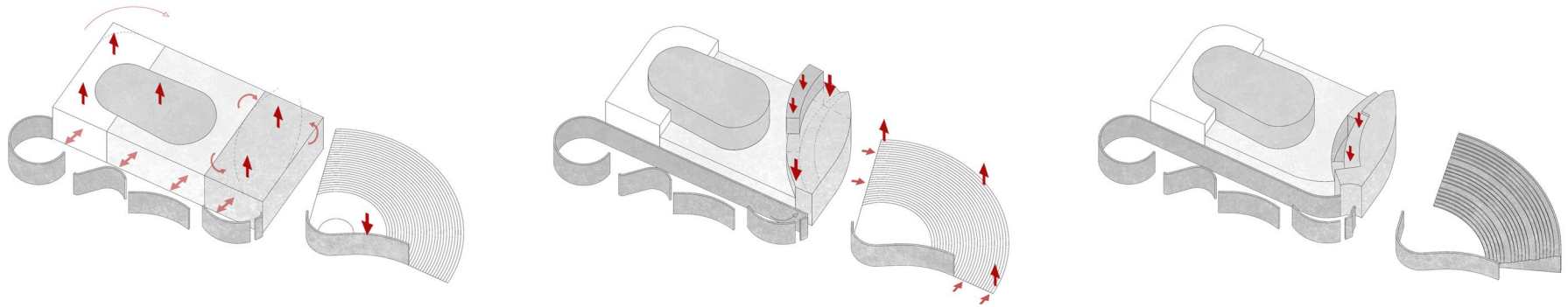
Η παραπάνω αφήγηση διαμορφώνει την εξέλιξη της θεατρικής κτιριακής δομής, η οποία αν συνδυαστεί με τις αποφάσεις που πάρθηκαν κατά το πρώτο στάδιο σχεδιασμού, όπως προαναφέρθηκε, καταλήγει στην πρωταρχική μορφή της πρότασης της παρούσας διπλωματικής εργασίας.

Δύο ρέουσες πορείες εντός του θεατρικού χώρου με σκοπό την ομαλή λειτουργία του, συναντάνε μία άλλη υπαίθρια δυναμική διαδρομή και το σύστημα αυτών εμπεριέχεται σε μία πράσινη κυψέλη ως ένα νέο ορόσημο για την πόλη του Βόλου.

IV. ΣΧΕΔΙΑ ΚΤΙΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΒΟΛΟΥ

‘Η ανακάλυψη της μορφολογίας του θεάτρου’.

Στο παρόν κεφάλαιο παρουσιάζονται τα σχέδια του νέου θεάτρου και ο αναλυτικός τρόπος λειτουργίας του κτιρίου. Συγκεκριμένα ακολουθεί μία διαγραμματική προσέγγιση της ογκοπλασίας της αρχιτεκτονικής σύνθεσης, μία σειρά κατόψεων των ορόφων, τοπογραφικά σχέδια της περιοχής, τομές και όψεις του κτιρίου. Επίσης τα αξονομετρικά σχέδια όπως και οι φωτορεαλιστικές απεικονίσεις στοχεύουν στην καθολική αποσαφήνιση του τρόπου κατοίκησης του νέου θεάτρου στο Βόλο υπαγορευμένο από το φανταστικό σενάριο εργασίας της παρούσας διπλωματικής εργασίας.

Σχετικά με την ογκοπλασία του θεάτρου, αυτή προέκυψε από τις χαράξεις που ορίστηκαν κατά τα προηγούμενα στάδια σχεδιασμού. Πρωταρχικός σκοπός ήταν η απόσχιση του όγκου που θα προέκυπτε πίσω από τα καμπυλόμορφα στοιχεία από το χώρο που θα περιέβαλε την κεντρική αίθουσα παραστάσεων. Έπειτα, η υψομετρική διαφοροποίηση και η υποδιαίρεση των βασικών σχημάτων σε συνδυασμό με τις ροές που έχουν προαναφερθεί αποτέλεσαν αφετηρία για την τοποθέτηση των λειτουργικών ενοτήτων στο χώρο. Παραδείγματος χάρη, η γνώση πως ο πύργος άνωθεν της σκηνής πρέπει να διαθέτει ένα συγκεκριμένο ύψος οδήγησε στη σκέψη εξώθησης του όγκου της θεατρικής αίθουσας παρασύροντας κι άλλα τμήματα του συνολικότερου αντικειμένου με αποτέλεσμα την έντονη αναγλυφότητα της ανώτερης επιφάνειας.

Το υπαίθριο θέατρο, ως τμήμα της διαδρομής που ορίζουν οι καμπύλες κατά μήκος του άξονα, δεδομένης της χωρικής ανάπτυξης που θα αποκτούσε, επιλέχθηκε να βυθιστεί ώστε και να ενισχυθεί η εγγύτητα μεταξύ της κατασκευής με το φυσικό ανάγλυφο αλλά και να περιοριστεί το μέγιστο ύψος.

Γενικότερα, στόχο αποτέλεσε η δημιουργία ενός μονολιθικού ανάγλυφου όγκου ο οποίος βασίστηκε σε χαράξεις και σχεδιαστικές αρχές, από τα οποία διέπεται ένα κτίριο θεάτρου και συνιστά το αντικείμενο σμίλευσης μέσω της οποίας φανερώνεται η τελική πρόταση του νέου θεάτρου του Βόλου.

‘Εισχωρώντας στο θέατρο’

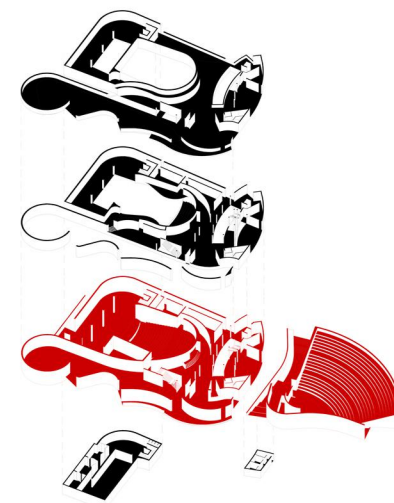
Εισχωρώντας στο θέατρο ο πρώτος χώρος με τον οποίο το κοινό βρίσκεται αντιμέτωπο είναι το φουαγιέ το οποίο κρύβεται πίσω από τα καμπυλόμορφα τοιχία, πρωταγωνιστές του βασικού περιπάτου. Το φουαγιέ, ο χώρος που υποδέχεται το κοινό ώστε να το προετοιμάσει για τη θεατρική διαδικασία, αποτελεί τον βασικό σύνδεσμο του θεάτρου με όλους τους υπόλοιπους χώρους, παραλαμβάνοντας τις κινήσεις της κατοίκησης του.

Από εκεί υπάρχει άμεση πρόσβαση τόσο στη μεγάλη αίθουσα παραστάσεων ακολουθώντας μία παράλληλη πορεία με τον πεταλόμορφο τοίχο που την ορίζει όσο και στην αίθουσα μουσικής στο βάθος δυτικά, διαμορφώνοντας μία κοινή ζώνη εκτόνωσης παράλληλων δράσεων αλλά και στα ενδότερα του θεατρικού κτιρίου σχηματίζοντας μία διαδρομή που σταδιακά από δημόσια καταλήγει να είναι αόρατη.

Πίσω από τον χώρο των εισιτηρίων, δεξιά της εισόδου, αρκετά κοντά στην μεγάλη αίθουσα αλλά διαθέτοντας και μία χωρική αυτονομία χάρη στο εσωτερικό αίθριο, βρίσκεται η προέκταση του φουαγιέ, το μπαρ, και εντοπίζεται στο επίκεντρο μίας ατρακτοειδούς ζώνης ιδιαίτερα σημαντικής για την εξέλιξη της μορφολογίας του κτιρίου. Συνεχίζοντας την πορεία από τη βόρεια απόληξη της ατράκτου προς τα αριστερά, εξελίσσεται η ζώνη κίνησης του εργαζόμενου περνώντας από τους χώρους προετοιμασίας των ηθοποιών και καταλήγοντας στη μηχανή του θεάτρου, τα παρασκήνια.

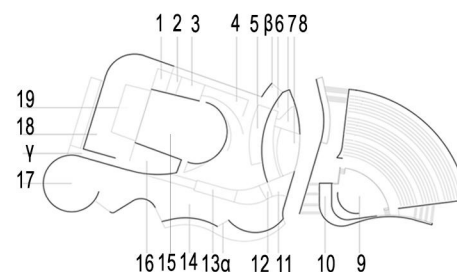
Ως προς τη μεγάλη αίθουσα παραστάσεων, η μορφή της οποίας θα αναλυθεί στη συνέχεια, όπως έχει ήδη προαναφερθεί, η τοποθέτησή της εντός του κτιρίου αιτιολογείται από τον προσανατολισμό του ήλιου. Έπειτα, το σχήμα της, ως πρωταγωνιστικό στοιχείο του κτιριακού οργανισμού, καθορίζει την πορεία των κινήσεων εντός του θεάτρου και για αυτό επιλέχθηκε μία καμπύλη μορφή η οποία θα εξυπηρετούσε την κεντρική ιδέα σχεδιασμού.

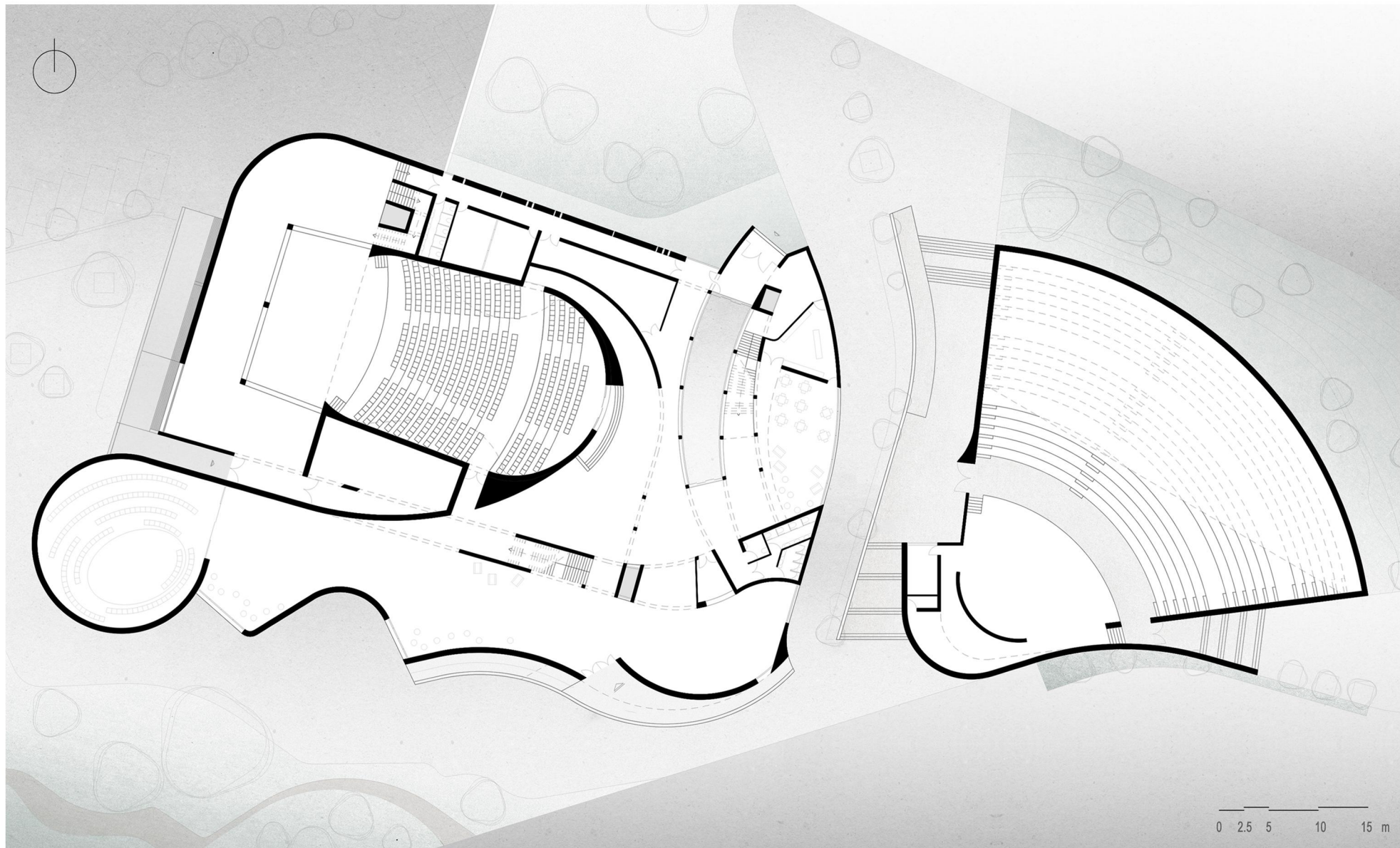
Σχετικά με το υπαίθριο θέατρο στα ανατολικά του βασικού κτιρίου, αυτό διαμορφώθηκε βάσει των σχεδιαστικών αρχών που ορίστηκαν εξ αρχής αναπτυσσόμενο ως μέρος του περιπάτου του άξονα του πάρκου αλλά και λαμβάνοντας υπόψιν την αμφιθεατρική μορφολογία. Έχοντας στενότερη σχέση με το φυσικό περιβάλλον χάρη στον υπαίθριο χαρακτήρα του, επιλέχθηκε να τοποθετηθεί σε βύθιση 2,6 μέτρων ώστε να παρέχεται η αίσθηση της ενότητας του δομικού οργανισμού με το έδαφος. Αντιμετωπίστηκε ως συνέχεια του κυρίως κτιρίου και όχι σαν δεύτερη ξέχωρη κτιριακή μάζα σχηματίζοντας ένα συνολικό συνθετικό αποτέλεσμα.

α. Κύρια Είσοδος
β. Δευτερεύουσα Είσοδος
γ. Είσοδος Παρασκήνιων

1. Κλιμακοστάσιο 28 τ.μ.
2. WC Ηθοποιών 13,5 τ.μ.
3. Καμαρίνια 46 τ.μ.
4. Εργαστήριο κοστούμιών 39 τ.μ.
5. Αίθριο 78 τ.μ.
6. Κλιμακοστάσιο 62 τ.μ.
7. Μπαρ/ εσπιατόριο 36 τ.μ.
8. Σάλα Μπαρ 109 τ.μ.
9. Σκηνή Υπαίθριου Θεάτρου 165 τ.μ.
10. Παρασκήνια / Καμαρίνια 85τ.μ.
11. WC Κοινού 43 τ.μ.
12. Εισιτήρια 12 τ.μ.
13. Κλιμακοστάσιο 36 τ.μ.
14. Φουαγιέ 835 τ.μ.
15. Αίθουσα θεάτρου - Πλατεία 490 τ.μ.
16. Χώρος αποθήκευσης παρασκηνίων 108 τ.μ.
17. Αίθουσα μουσικής δωματίου 245 τ.μ.
18. Παρασκήνια 316 τ.μ.
19. Σκηνή αίθουσας θεάτρου 175 τ.μ.

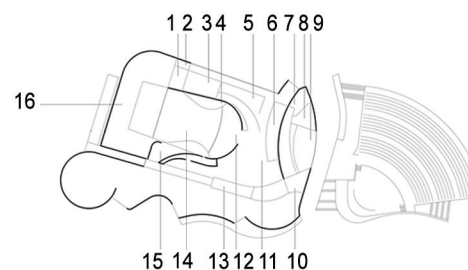
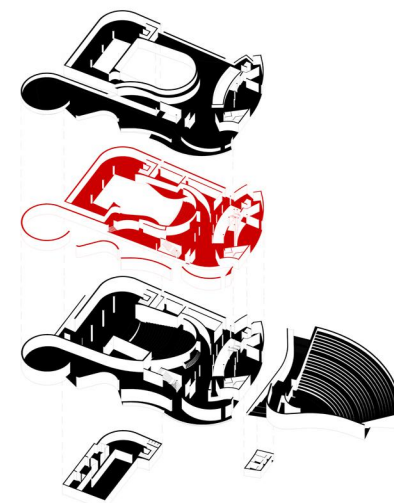

‘Ακολουθώντας την καμπύλη εσωτερικά’

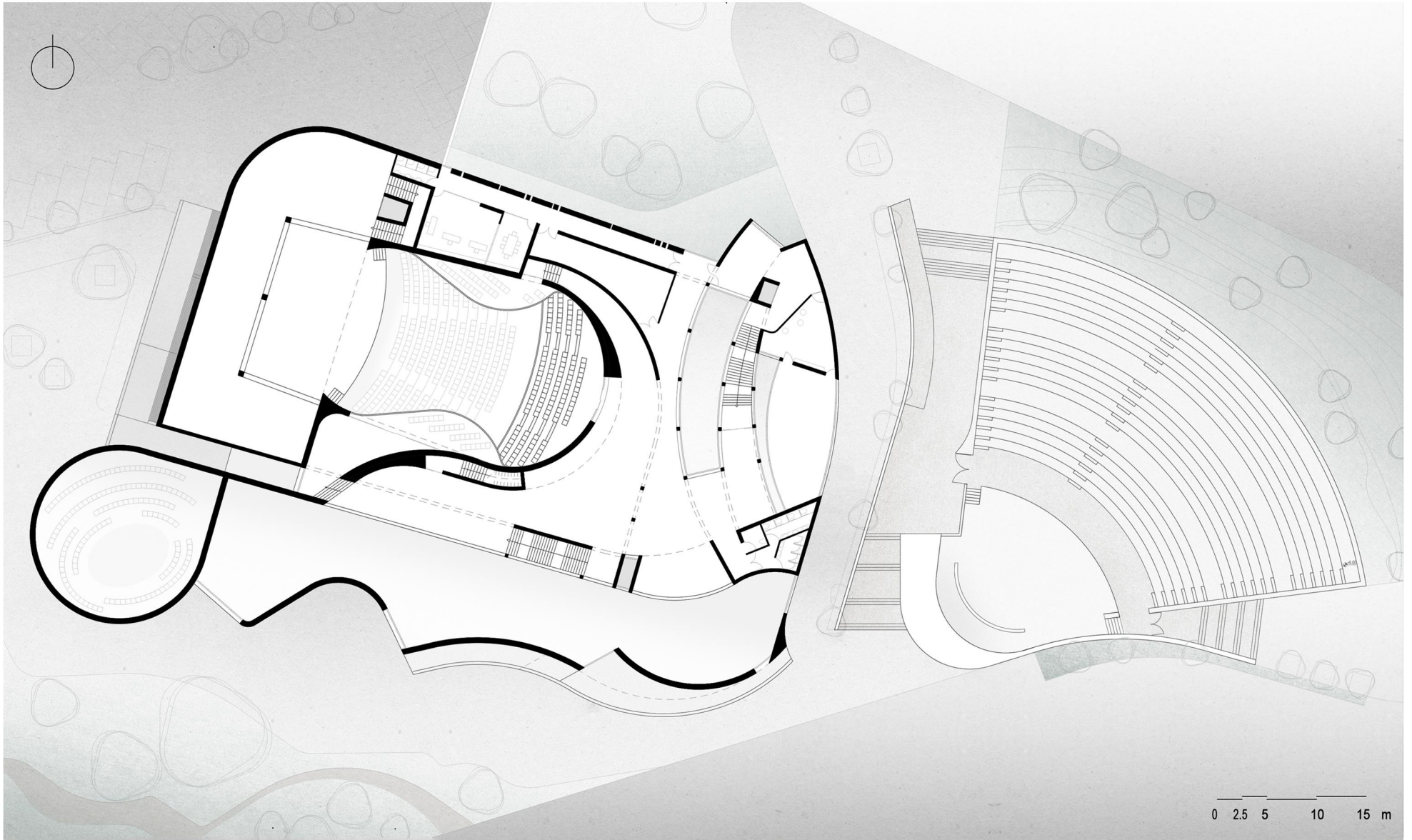
Ανεβαίνοντας στο πρώτο επίπεδο, ο χώρος του φουαγιέ συνεχίζει να δεσπόζει μέσω μίας καινούριας οπτικής από ψηλά, αποτελώντας ένα μεγάλο αίθριο και παρατηρητήριο των κινήσεων των ανθρώπων στο θέατρο. Οι βασικές διατάξεις εντοπίζονται ίδιες συμβάλλοντας στη σχέση εμπιστοσύνης που επιχειρείται να δημιουργηθεί μεταξύ του κοινού και της αρχιτεκτονικής του θεάτρου από τη στιγμή της εισόδου. Η μόνη διαταραχή της ισορροπίας που έχει προκύψει από την τοποθέτηση των φανερών και των κρυφών κινήσεων στο κτίριο, αποτελεί ο χώρος προβών ο οποίος αν και αναμένεται να συνιστά το μυστικό του κτιρίου, αντίθετα παρουσιάζεται πίσω από μία διάφανη κυρτή γυάλινη επιφάνεια την οποία όμως ο θεατής δεν μπορεί να προσεγγίσει. Το ατρακτοειδές τμήμα του κτιρίου αξιοποιείται ξανά για να συγκαλύψει με τη γεωμετρία του την είσοδο σε αυτή την μη προσεγγίσιμη αλλά ορατή αίθουσα προσφέροντας ένα παράλληλο δράμα και δίνοντας μία δεύτερη εννοιολογική υπόσταση στο φουαγιέ του πρώτου ορόφου.

Η περιοχή που ανήκει στο προσωπικό, όμοια με το ισόγειο, αποτελεί το χώρο διοίκησης και στάσης των εργαζομένων ενώ η πρόσβαση στη μεγάλη αίθουσα επιτυγχάνεται από τρία σημεία. Δύο πλευρικά που οδηγούν σε αντίστοιχα δύο συμμετρικά θεωρεία, κατά 1.25 μέτρα ψηλότερα από τη στάθμη της πλάκας του ορόφου και αντιδιαμετρικά της σκηνης στον εξώστη η είσοδος του οποίου βρίσκεται έναντι του αίθριου.

Τέλος, μέρος της μεγάλης καμπύλης του τοίχου της κεντρικής αίθουσας έχει γίνει το δωμάτιο ελέγχου της σκηνης από τον οποίο επιτυγχάνεται η είσοδος σε αυτό με σκοπό την απόκρυψη της ύπαρξής του στο χώρο.

1. Κλιμακοστάσιο 28 τ.μ.
2. WC προσωπικού 8,5 τ.μ.
3. Χώρος Διοίκησης 60,5 τ.μ.
4. Θεωρείο 33 τ.μ.
5. Χώρος Προσωπικού 56 τ.μ.
6. Αίθριο 78 τ.μ.
7. Κλιμακοστάσιο 62 τ.μ.
8. Αποδυτήρια 36 τ.μ.
9. Αίθουσα Προβών 85 τ.μ.
10. WC κοινού 43 τ.μ.
11. Φουαγιέ 325 τ.μ.
12. Εξώστης 110 τ.μ.
13. Κλιμακοστάσιο 36 τ.μ.
14. Κλιμακοστάσιο αίθουσας ελέγχου 16 τ.μ.
15. Θεωρείο 33 τ.μ.
16. Παρασκήνια 315 τ.μ.

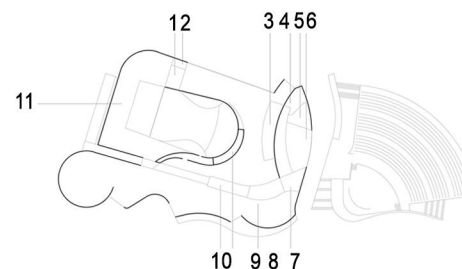
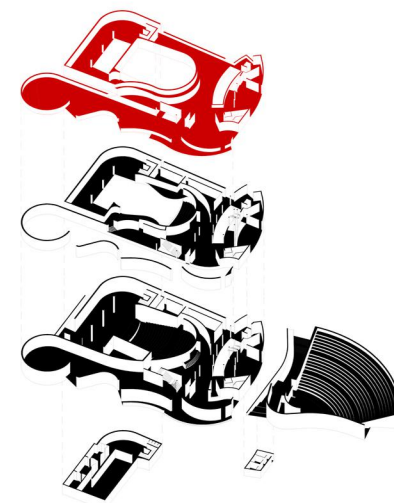

‘Η κορύφωση της αφήγησης’

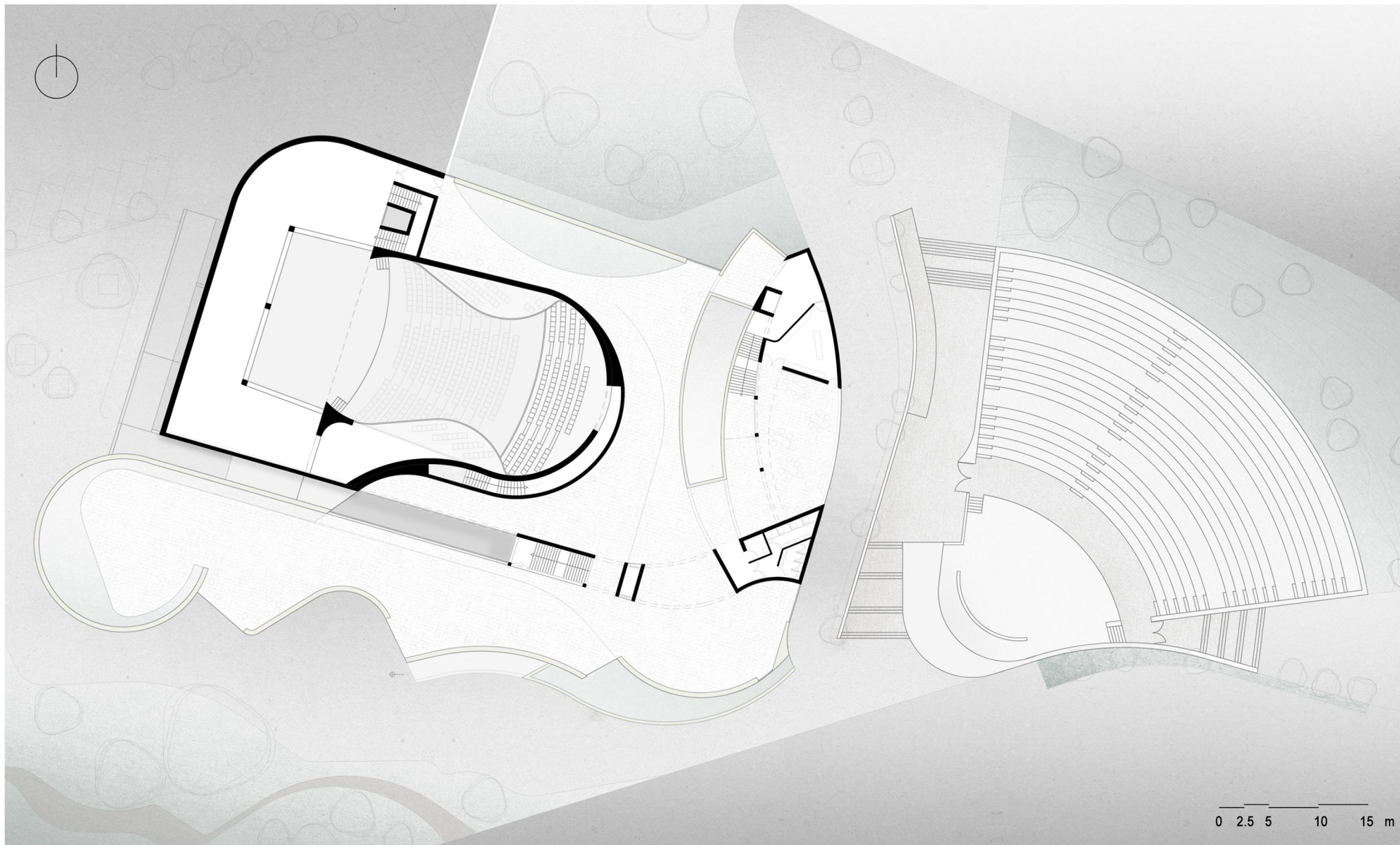
Συνεχίζοντας στο δώμα του κτιρίου, οι βασικές χαράξεις παραμένουν ίδιες αποκτώντας μία διαφορετική σημασία. Η έννοια του υπαίθριου έρχεται να μετατρέψει τις προηγούμενες κατόψεις σε μία αυλή με θέα την πόλη. Οι όγκοι των βασικών χωρικών ενοτήτων και δομικών στοιχείων ξεχωρίζουν από την πλάκα της οροφής του ορόφου πλάθοντας ένα σκηνικό που θυμίζει το εσωτερικό του θεάτρου και όπου ο θεατής καλείται να κινηθεί και να δημιουργήσει άναρχες πορείες αλλά και να αντιληφθεί τη δομή του κτιρίου.

Σχετικά με το υπαίθριο θέατρο στα ανατολικά του βασικού κτιρίου, διαμορφώθηκε βάσει των σχεδιαστικών αρχών που ορίστηκαν εξ αρχής αναπτυσσόμενο ως μέρος του περιπάτου του άξονα του πάρκου αλλά και λαμβάνοντας υπόψιν την αμφιθεατρική μορφολογία. Έχοντας στενότερη σχέση με το φυσικό περιβάλλον χάρη στον υπαίθριο χαρακτήρα του, επιλέχθηκε να τοποθετηθεί σε βύθιση 2,6 μέτρων ώστε να παρέχεται η αίσθηση της ενότητας του δομικού οργανισμού με το έδαφος. Αντιμετωπίστηκε ως συνέχεια του κυρίως κτιρίου και όχι σαν δεύτερη ξέχωρη κτιριακή μάζα σχηματίζοντας ένα συνολικό συνθετικό αποτέλεσμα.

Μέσω του υπαίθριου θερινού θεάτρου και της υψομετρικής του διαφοράς από το κύριο τμήμα του κτιρίου, το σύστημα των καμπυλών που ορίζει το θέατρο σταδιακά σβήνει προς το έδαφος τονίζοντας τη σχέση της φύσης και του δομικού περιβάλλοντος που αναφέρθηκε στην αρχή. Για τη μορφολογία του έχει επιλεγεί η παραλλαγή του αρχαιοελληνικού αμφιθεάτρου σε τεταρτημόριο με σκοπό την ενίσχυση της αίσθησης της σχηματικής ολοκλήρωσης της αρχιτεκτονικής σύνθεσης που προκύπτει.

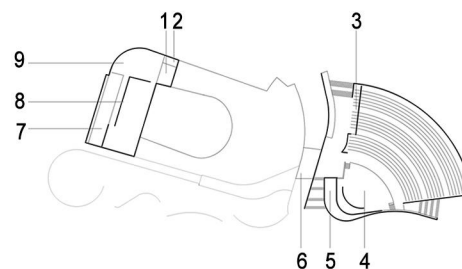
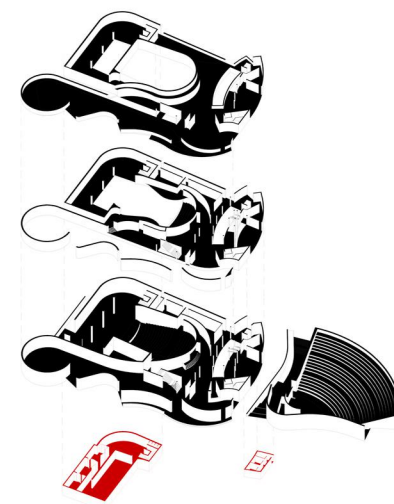
1. Κλιμακοστάσιο 28 τ.μ.
2. Χώρος εξόδου παρασκηνίων 9 τ.μ.
3. Αίθριο 78 τ.μ.
4. Κλιμακοστάσιο 62 τ.μ.
5. Κουζίνα εστιατορίου/καφέ 36 τ.μ.
6. Χώρος εστιατορίου/καφέ 108 τ.μ.
7. WC Κοινού 43 τ.μ.
8. Επισκέψιμο δώμα / ταράτσα 1230 τ.μ.
9. Χώρος ελέγχου σκηνής 22 τ.μ.
10. Κλιμακοστάσιο 36 τ.μ.
11. Παρασκήνια 373 τ.μ.

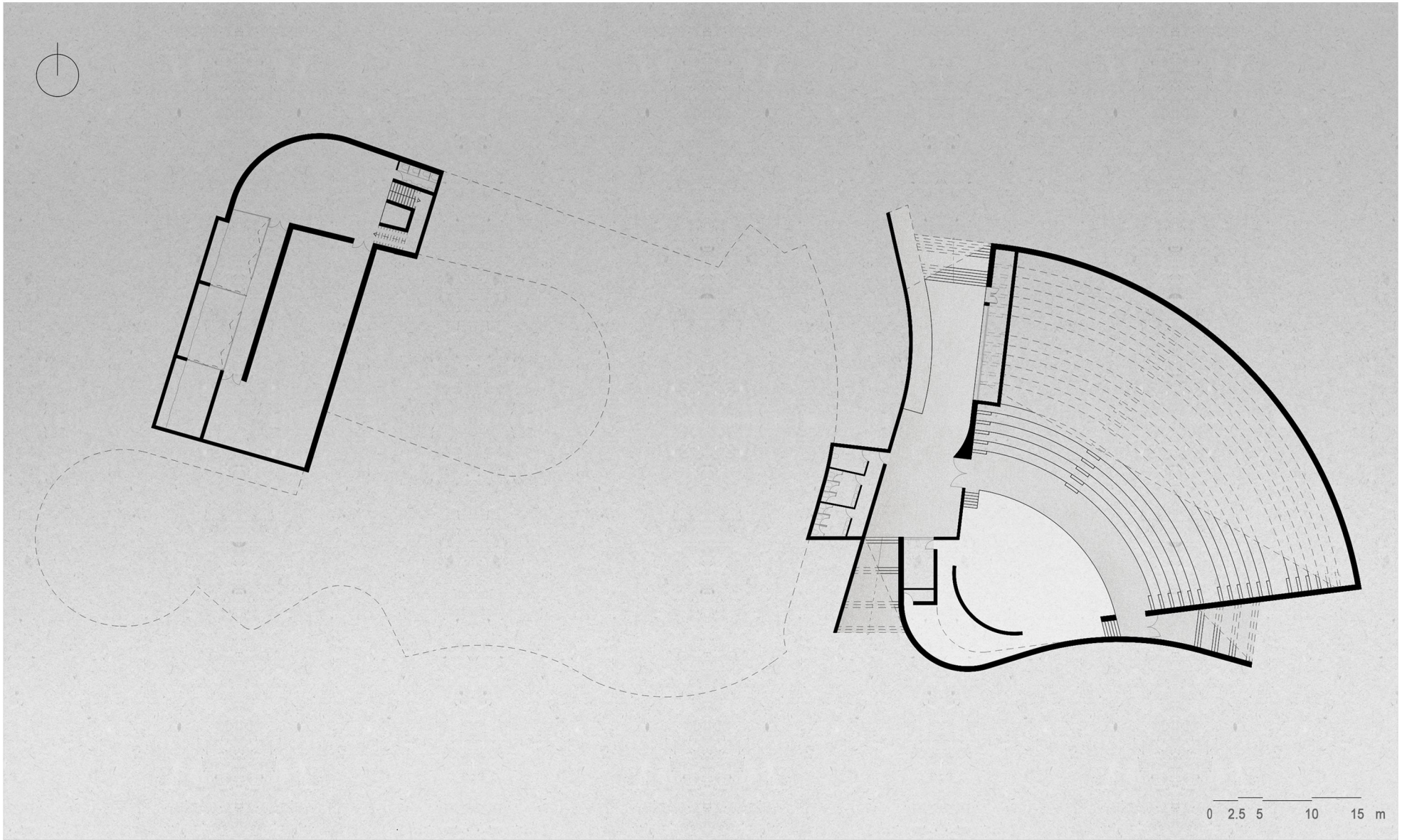
‘Στο υπόγειο του θεάτρου’

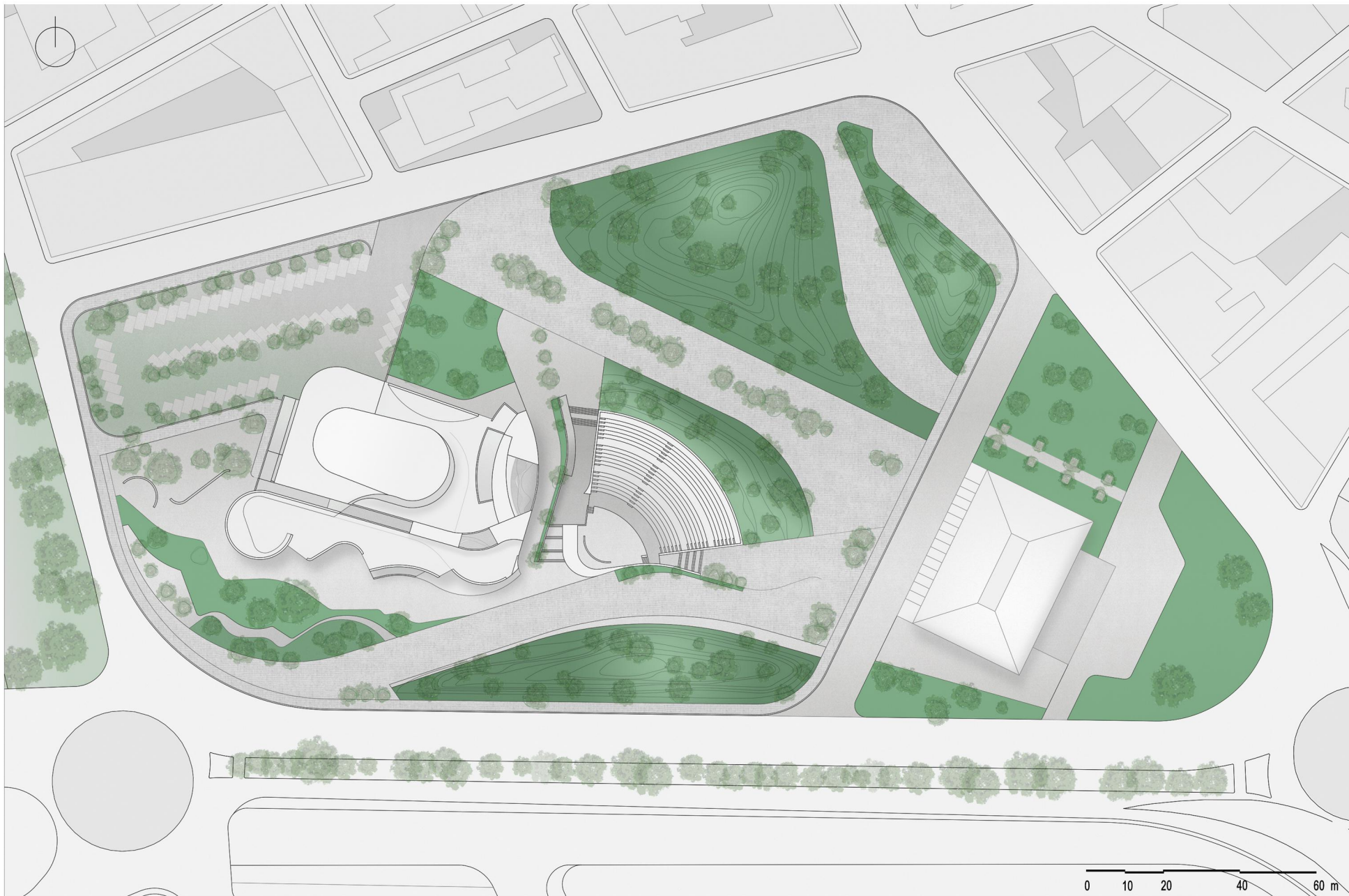
Ο υπόγειος χώρος του θεάτρου αν και κατέχει λειτουργικά βοηθητικό χαρακτήρα για την υπόλοιπη δομή αποτελεί μία σημαντική αναφορά στις πρωταρχικές μορφές της θεατρικής τυπολογίας. Η παραπάνω θέση περιγράφεται άρτια στο μυθιστόρημα του Γκαστον Λερού, το Φάντασμα της όπερας, όπου μέσω της ιστορίας συμβολίζεται ο σκοτεινός αχαρτογράφητος και θαμπός παράλληλος κόσμος του θεάτρου έναντι του λαμπερού προϊόντος που μας παρουσιάζεται. Η σχέση αυτή μέσω της μυθιστορηματικής της αναφορά, υποδήλωνε το χάσμα μεταξύ των κοινωνικών τάξεων και πως αυτό αποτυπωνόταν στην αρχιτεκτονική. Σήμερα, εκτός από τη λειτουργική αναγκαιότητα της χρήσης του αποτελεί και μία αρχιτεκτονικά μορφολογική κληρονομιά.

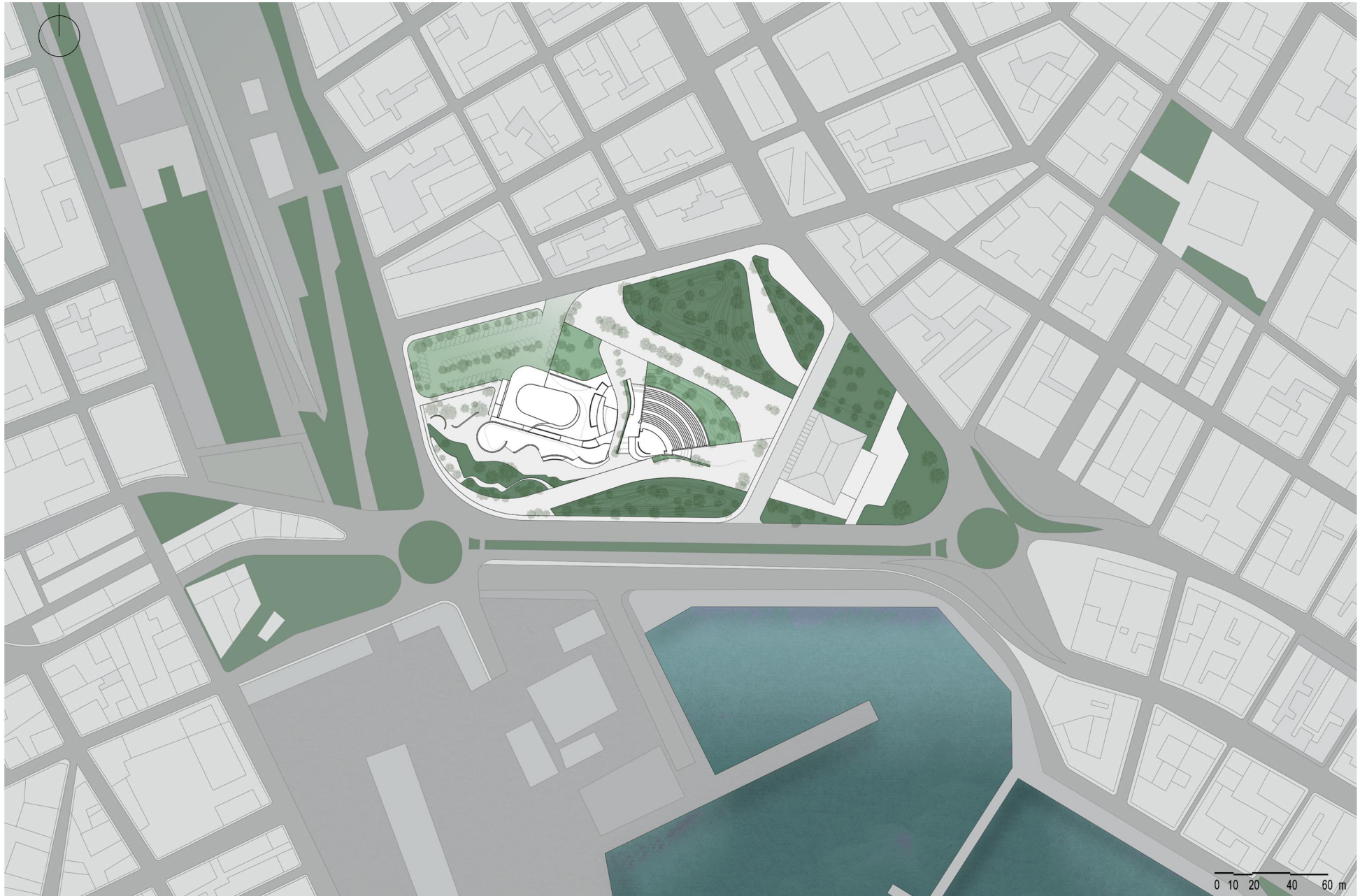
Στο παρόν θέατρο το κυρίως μέρος του υπογείου βρίσκεται κάτω από τα παρασκήνια και τη σκηνή. Βρίσκεται εκεί ώστε να υποστηρίζει τις εργασίες του θεατρικού μηχανισμού όπως την αποθήκευση αλλά και κατασκευή πολλές φορές του σκηνογραφικού υλικού. Επίσης, στο υπόγειο βρίσκεται το μηχανοστάσιο του κτιρίου, ένας χώρος μεταβλητής χωρητικότητας χάρη στα πτυσσόμενα χωρίσματα με σκοπό την εργασία σε αυτόν με αυτόνομη πρόσβαση από τμήμα σε τμήμα των μηχανολογικών εγκαταστάσεων χωρίς τη χρήση του κεντρικού διαδρόμου. Συγχρόνως, επιτυγχάνεται φυσικός φωτισμός και αερισμός μέσω φρεατίου επί της δυτικής όψης τύπου *cour angaise*. Το υπόγειο επικοινωνεί με τα παρασκήνια όλων των βαθμίδων μέσω αυτόνομου κλιμακοστάσιου συνδέοντας το ακόμη και με το επισκέψιμο δώμα.

1. Κλιμακοστάσιο 28 τ.μ.
2. WC Προσωπιού 8,5 τ.μ.
3. Κυλικείο υπαίθριου θεάτρου 31 τ.μ.
4. Σκηνή 165 τ.μ.
5. Παρασκήνια και Καμαρίνι 85 τ.μ.
6. WC υπαίθριου θεάτρου 47 τ.μ.
7. Μηχανοστάσιο 112 τ.μ.
8. Αποθήκη 210 τ.μ.
9. Αποθήκη 45 τ.μ.

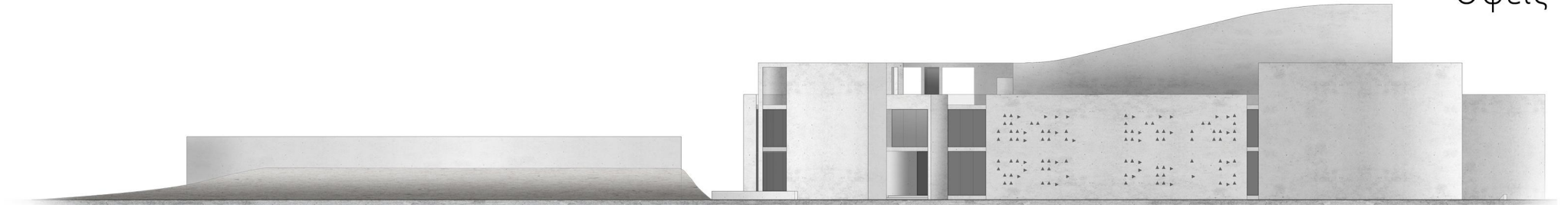

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟ

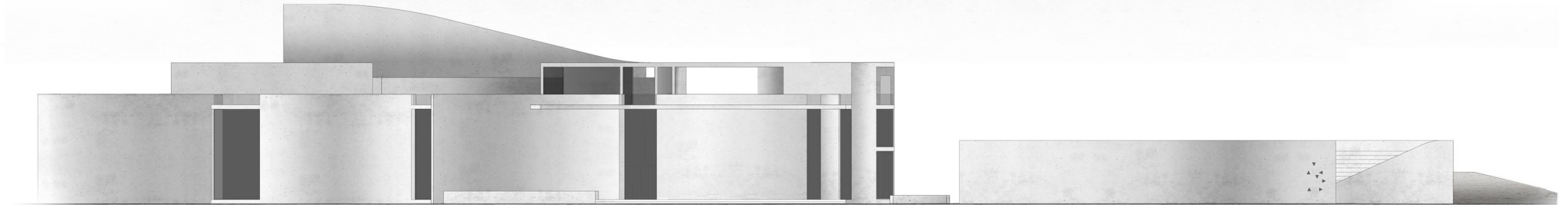
‘Αξονομετρική απεικόνιση του πάρκου του θεάτρου’

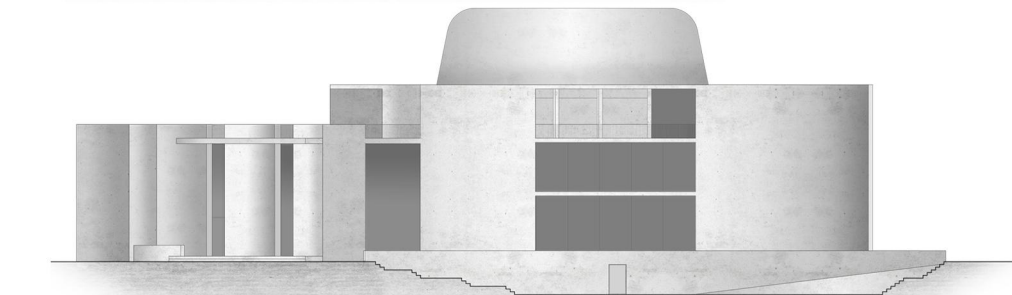
‘ΟΨΕΙΣ’

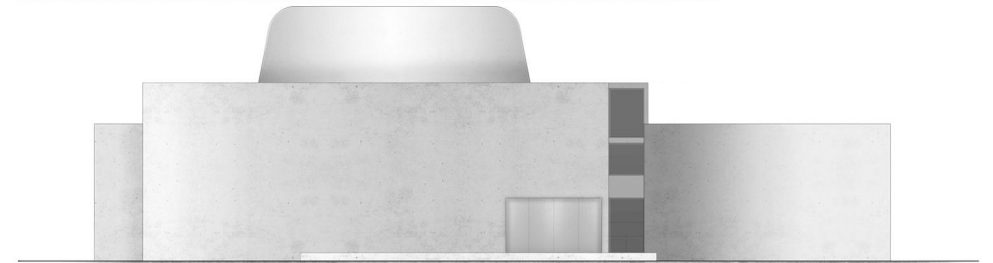
ΒΟΡΕΙΑ ΟΨΗ

ΝΟΤΙΑ ΟΨΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΟΨΗ

ΔΥΤΙΚΗ ΟΨΗ

0 2.5 5 10 15 m

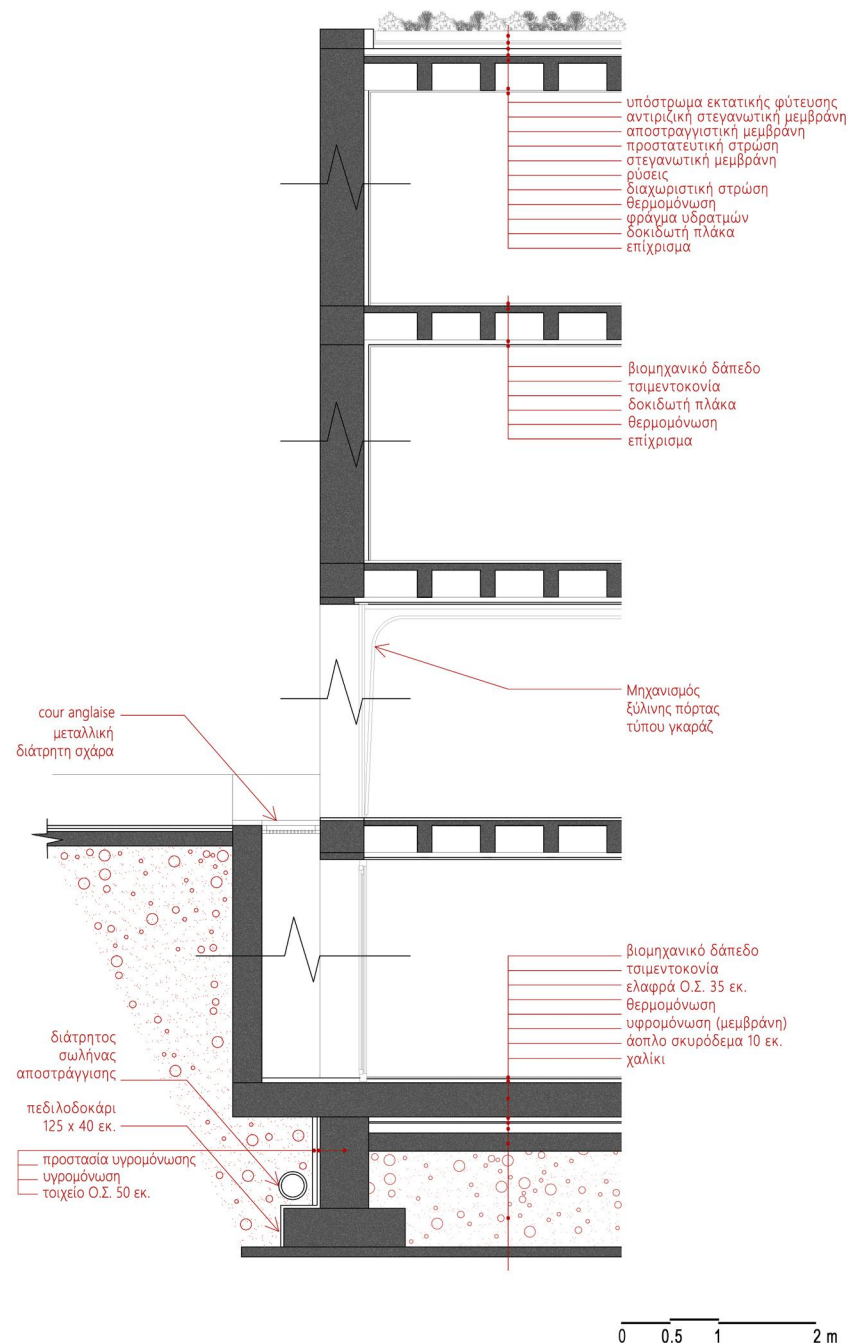
‘Η δομή του θεατρικού κτιρίου’

Σημαντικό στοιχείο του ύφους της αρχιτεκτονικής του κτιρίου αποτελεί ο μονολιθικός χαρακτήρας της μορφολογίας του ο οποίος πηγάζει από τη δομή του και αντίστροφα. Το κτιριακό κέλυφος του θεάτρου αποτελείται από εμφανές σκυρόδεμα ενσωματώνοντας τα καμπυλόμορφα στοιχεία του πρώτου σταδίου σχεδιασμού στην κατασκευή ως φέροντα τοιχεία.

Συγκεκριμένα, οι περισσότεροι περιμετρικοί τοίχοι είναι πλάτους 50 cm εξασφαλίζοντας την ικανότητα υποστήριξης μεγάλων ανοιγμάτων και αιθρίων. Οι δοκιδωτές πλάκες, γνωστές ως τσέλνερ, έχουν επιλεχθεί για τους ίδιους λόγους πλεονεκτώντας επίσης στην ελάφρυνση του βάρους τους. Το ίδιο είδος κατασκευής εντοπίζεται και στο υπαίθριο θέατρο ενισχύοντας ακόμη περισσότερο το δεσμό μεταξύ αυτού και του κυρίως κτιρίου.

Ως προς τη δομή, το κυρίως θέατρο αποτελείται από τέσσερις στάθμες, δηλαδή, το ισόγειο, τον όροφο, το επισκέψιμο δώμα και το υπόγειο διαθέτοντας 3 κλιμακοστάσια και 3 εισόδους, νότια, βόρεια και δυτικά. Οι λειτουργικές ζώνες του θεάτρου είναι εμφανείς στην κατασκευή κυρίως διότι οι απολήξεις των όγκων του εξέχουν της πλάκας της οροφής του ορόφου διαμορφώντας ένα γλυπτικό σκηνικό στο επισκέψιμο δώμα. Σε τμήματα του δώματος εντοπίζονται εκτάσεις εκτατικής φύτευσης η οποία είναι μικρών απαιτήσεων και δε δημιουργεί μεγάλα πρόσθετα στατικά φορτία συμβάλλοντας παράλληλα στη λειτουργία του κτιρίου ως μία φυσική θερμομόνωση. Εκτός από τα ενεργειακά οφέλη, οι πράσινες στέγες ενοποιούν το κτίριο με το πάρκο που το περιβάλλει ενσωματώνοντάς το στην νέα πράσινη κάψουλα της πόλης.

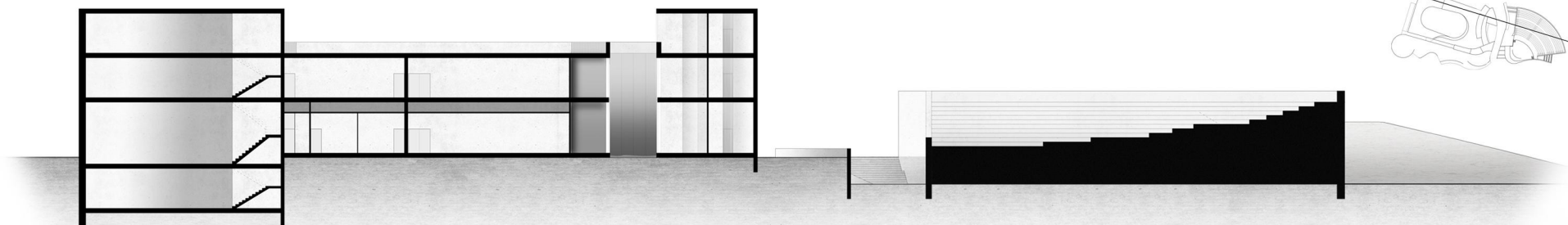
Σχετικά με το ύφος των υλικών που έχουν χρησιμοποιηθεί στο εσωτερικό, υπάρχει η ίδια αισθητική συνέπεια με μία διαφοροποίηση να εντοπίζεται στο κέλυφος της κεντρικής αίθουσας παραστάσεων γύρω από την οποία αναπτύσσονται όλες οι υπόλοιπες λειτουργίες. Πρωταγωνιστώντας στο χώρο, το κέλυφος διαφέρει επιδερμικά ώστε να παρασύρει το κοινό στο εσωτερικό του. Το ξύλο δημιουργεί ένα αίσθημα ζεστασιάς και οικειότητας παραλληλίζοντας το με οργανικές φόρμες.

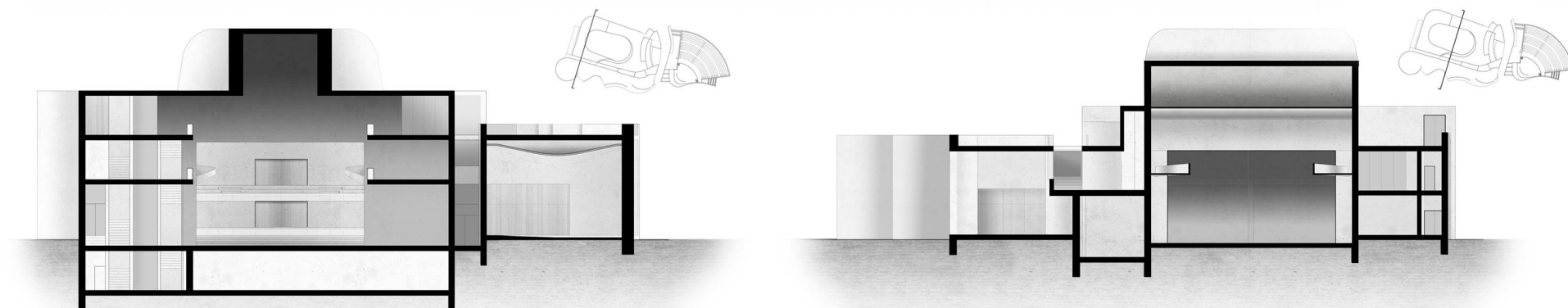
‘Τομές’

TOMH I

TOMH II

TOMH III

TOMH IV

0 2.5 5 10 15 m

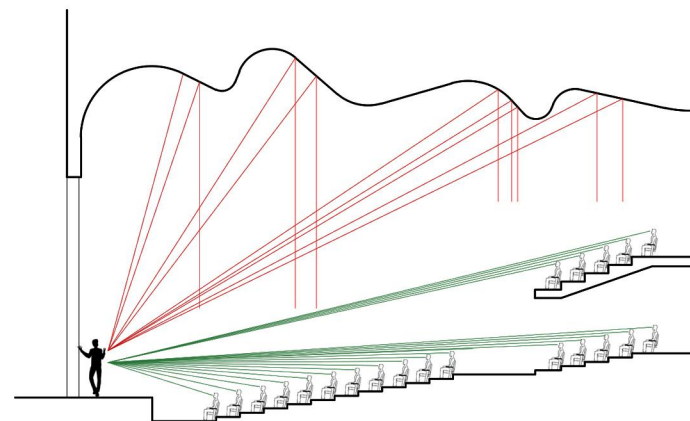
‘Στοιχεία Κατασκευής του Θεατρικής Αίθουσας’

Η κεντρική αίθουσα παραστάσεων αποτελεί τον πυρήνα του θεατρικού μηχανισμού και τον κόμβο συλλογής όλων των κινήσεων οι οποίες έπλασαν το κτίριο. Λόγω του ρευστού χαρακτήρα της ανθρώπινης κίνησης επιλέχθηκε το καμπυλόμορφο σχήμα του πετάλου, το οποίο είναι συνυφασμένο με την εμφάνιση των οπερατικών θεάτρων από τον 17ο αιώνα. Χάρη στην καμπύλη που την ορίζει εξασφαλίζονται καλές συνθήκες ακουστικής μέσω της ομαλής ηχητικής ανάκλασης αλλά και καλή ορατότητα ήδη από το πρώτο στάδιο σχεδιασμού της γεωμετρίας.

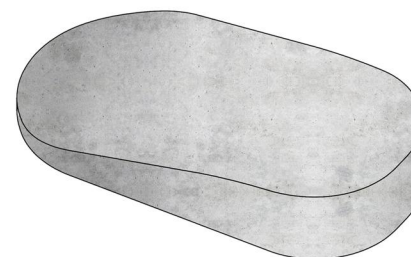
Η συγκεκριμένη αίθουσα, χωρητικότητας 575 θέσεων, αποτελείται από την κεντρική πλατεία, προσβάσιμη μέσω του ισογείου από 3 σημεία, δύο συμμετρικά θεωρεία και έναν εξώστη. Το δάπεδο, τόσο στην πλατεία όσο και στον εξώστη, είναι κλιμακωτής διαμόρφωσης έτσι ώστε να εξυπηρετείται η θέαση του κοινού προς τη σκηνή και φέρει επένδυση γκρι μοκέτας για την επιθυμητή ηχοαπορρόφηση. Οι τοίχοι φέρουν ξύλινη επένδυση από πάνελ βελανιδιάς, στοιχείο που βελτιώνει ακόμη περισσότερο τις συνθήκες ακουστικής και για αυτό είθισται να συναντάται σε θεατρικές αίθουσες.

Το πρωταγωνιστικό στοιχείο της κεντρικής αίθουσας αποτελεί η οροφή η οποία ακολουθώντας μία κυματοειδή γλυπτική μορφή αποκτά ηχητική ανακλαστική λειτουργία αλλά και αναπτύσσει την αρχιτεκτονική ποιότητα προσδίδοντας ιδιαίτερο μορφολογικό ενδιαφέρον. Η κατασκευή της αποτελείται από ένα μεταλλικό σκελετό ο οποίος στηρίζεται σε 5 δοκούς κατά πλάτος της αίθουσας, ενισχυμένες με καλώδια κατά των δυνάμεων εφελκυσμού και ξύλινα πάνελ όμοια με των τοίχων. Αυτή η ομοιομορφία του βασικού υλικού της αίθουσας στοχεύει στην αίσθημα εναγκαλισμού του θεατή καθώς εισέρχεται στο χώρο μέσω μίας αυστηρής επιβλητικής μονολιθικής αρχιτεκτονικής μορφολογίας που διέπει το κτίριο στο σύνολό παραπέμποντας στη συνθήκη που επικρατεί εντός μίας σπηλαιώσης κορμού. Οι οπές διαφόρων μεγεθών στους τοίχους, εκτός από την ενδυνάμωση αυτής της αίσθησης κατέχουν και λειτουργικό ρόλο αποτελώντας υποδοχείς προβολών αλλά και ηχητικών συστημάτων.

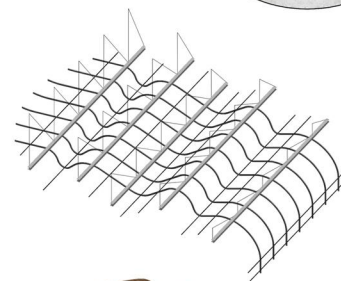
Ως προς τον χώρο των παρασκηνίων, αυτός περιβάλλει τη σκηνή υποστηρίζοντας τη θεατρική δράση καλύτερα. Διαθέτει αυτόνομη είσοδο στο δυτικό μέτωπο με δυνατότητα εισόδου μεγάλης κλίμακας σκηνογραφικού υλικού χάρη στην μεγάλη αυτόματου ανοίγματος πόρτα αλλά και επικοινωνία με τους υπόλοιπους ορόφους του κτιρίου χάρη στο κλιμακοστάσιο που εξυπηρετεί τον παρασκηνιακό χώρο καθ' ύψος. Ο πύργος άνωθεν της σκηνής παρέχει 9.5 μέτρα επιπλέον ύψους διευκολύνοντας την κατακόρυφη εναλλαγή των σκηνικών αλλά και επιτρέποντας την πραγματοποίηση μεγαλειωδών θεατρικών παραγωγών.

Διγραμματική απεικόνιση κατευθυνσης ήχου και θέασης

μέρος της φέρουσας κατασκευής του κτιρίου επί της αίθουσας παραστάσεων.

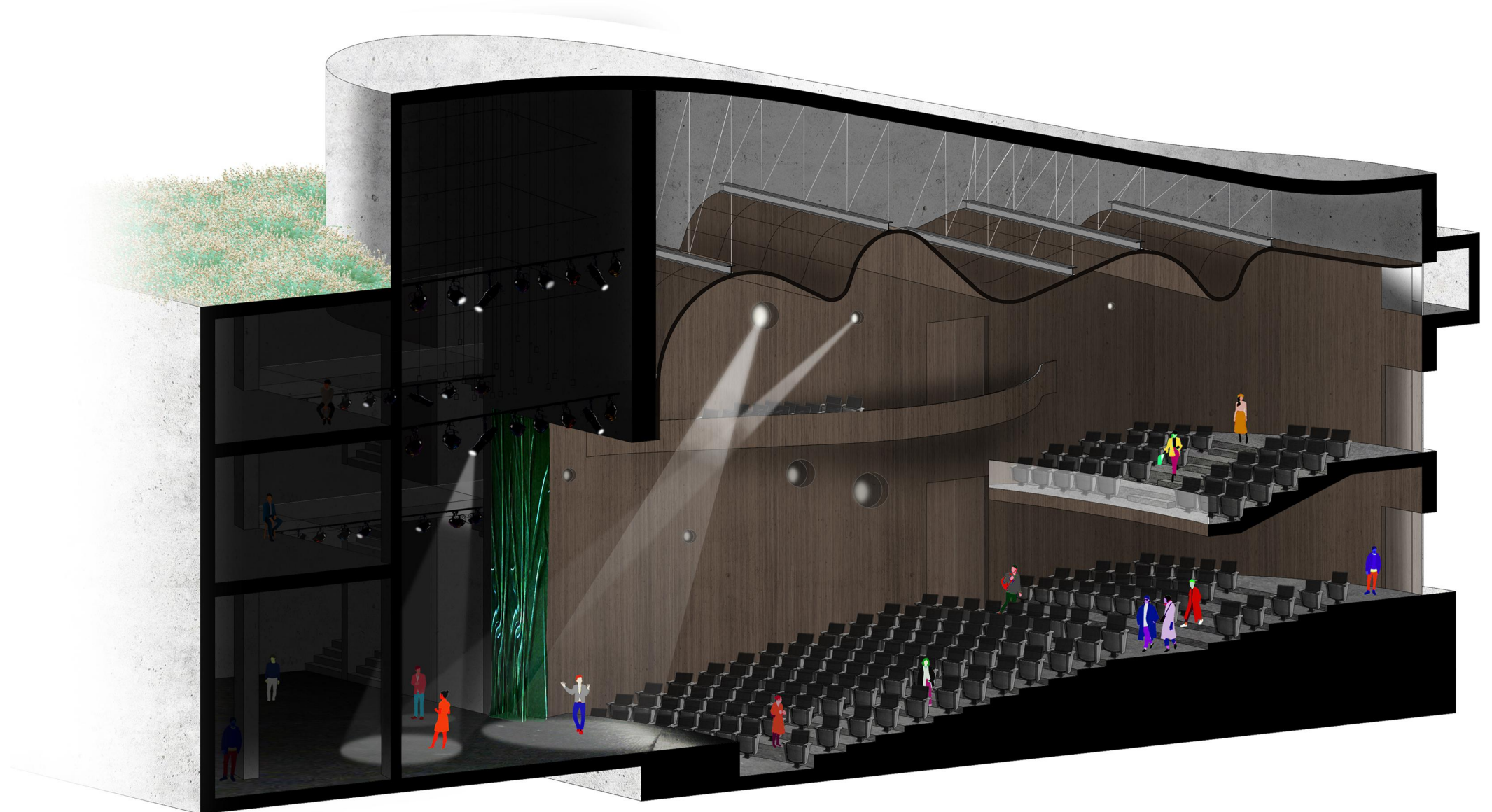

μεταλλικός σκελετός στηριζόμενος σε 5 μεταλλικές δοκούς IPE -240 βασιζόμενες στους φέροντες τοίχους της αίθουσας και ενισχυμένες με καλώδια για την αντιμετώπιση του φαινομένου του εφελκυσμού.

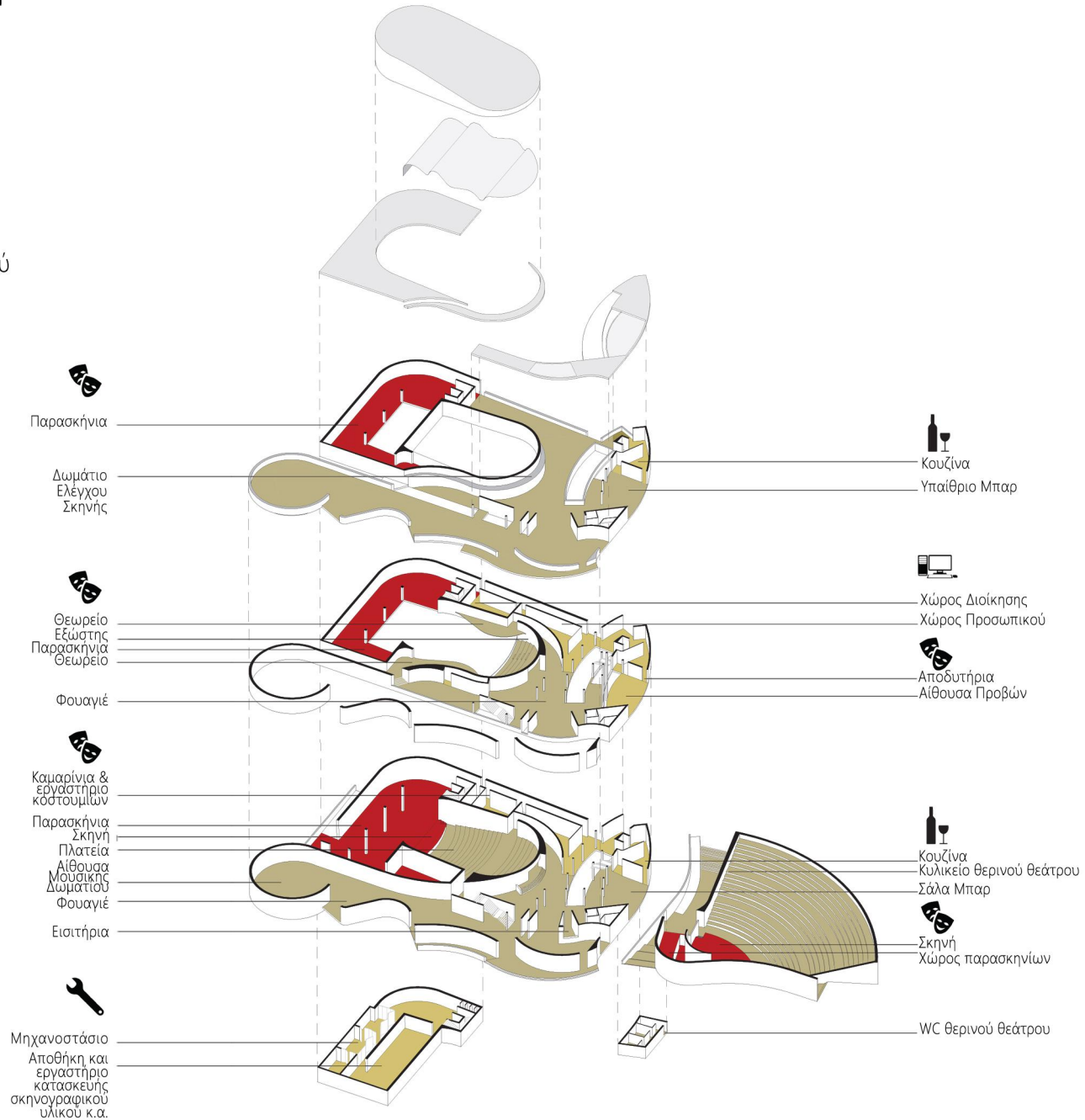
δρύλινα πάνελ συνθέτουν την κυματοειδή επιφάνεια της οροφής

‘Η αίθουσα παραστάσεων’

‘Διάγραμμα λειτουργιών’

- Ζώνη παρασκηνίων
- Ζώνη κίνησης θεατών
- Ζώνη κίνησης προσωπικού

‘Αξονομετρική απεικόνιση του πάρκου γύρω από το θέατρο’

‘Ακολουθώντας την καμπύλη της αίθουσας’

φωτορεαλιστική
απεικόνιση
του φουαγιέ στο
ισόγειο, έξω από την
κεντρική είσοδο της
αίθουσας
παραστάσεων
κοντά στο αίθριο

‘Η αίθουσα παραστάσεων’

